

Arrest

nr. 279 939 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 februari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de verzoeken tot horen van resp. 16 en 17 augustus 2022.

Gelet op de beschikking van 16 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 november 2021 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt evenwel dat verzoekende partij reeds op 18 oktober 2021 een verzoek tot internationale bescherming in Roemenië had ingediend.

1.3. Op 25 januari 2022 stemmen de Roemeense autoriteiten in met het terugnameverzoek.

1.4. Op 16 februari 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te hetend:

Naam: K. (..) voornaam: Q. A. (..) geboortedatum: X

geboorteplaats: Kelagai nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer K., Q. A. (..) verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 19.11.2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Hij verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij zijn taskara verloor onderweg in Bulgarije

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat hij internationale bescherming in Roemenië vroeg op 18.10.2021.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 24.12.2021. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Daarnaast verklaarde de betrokkene geen familieleden in België en Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Afghanistan in februari 2021 verlaten te hebben omwille van problemen met de taliban en trok via Iran (transit) naar Turkije waar hij ongeveer 5 maanden verbleef. Daarna verklaarde de betrokkene dat hij via Griekenland (transit) en Servië, waar hij één maand verbleef naar Roemenië trok, en daarna via onbekende landen en Frankrijk naar België trok. Op 19.11.2021 diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in België in.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat vluchtelingen op straat leven in Frankrijk. Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Roemenië omdat het leven dat niet goed is en de roemeense overheid tegen vluchtelingen zijn

Op 14.01.2022 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 19.01.2022 lichtten ze ons in dat de Roemeense instanties op 15.02.2021 instemden met de Duitse terugnameverzoek. Bijgevolg werd onze terugnameverzoek geweigerd.

Op 14.01.2022 werden de Franse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 26.01.2022 lichtten ze ons in dat de Roemeense instanties instemden met de terugname van de betrokkene. Bijgevolg werd onze terugnameverzoek geweigerd.

Op 14.01.2022 werden de Roemeense instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 26.01.2022 stemden ze hiermee in met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Boekarest-Otopeni tussen 9u en 15u lokale tijd.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Roemenië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen.

Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Roemenië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan bijgevolg van worden uitgaan dat de Roemeense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij asiel vroeg in Frankrijk maar toen hij hoorde dat de Franse autoriteiten hem wilden terugsturen naar Roemenië besloot naar België te komen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden worden gerespecteerd.

Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Roemenië omdat hij er slecht werd behandeld, geen eten kreeg en geen slaapplek had. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tegelijk kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Roemenië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen.

We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Roemenië wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

We wensen aan te geven dat de Roemeense instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2): "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord in overeenstemming met artikel 18(1)c betekent dat het in Roemenië ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Overeenkomstig artikel 18(2) zullen de Roemeense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Roemeense instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden. De betrokkene wordt niet teruggestuurd naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming te hebben uitgevoerd. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Roemenië ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Roemenië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Roemenië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Roemeense instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Gebaseerd op het akkoord van 10.01.2022 hebben de Roemeense instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het

verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Roemenië.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Roemenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database - Country Report: Romania" - 2020 update, hierna het AIDA-rapport genoemd, laatste update op 30.04.2021, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2021/04/AIDA-R0_2020update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt er melding gemaakt van een aantal obstakels dat personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Roemenië worden overgedragen, zouden kunnen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Het valt te lezen dat indien men zonder reden hun verzoek om internationale bescherming intrekken, zoals bij de betrokkene, een rapport wordt opgemaakt over zijn afwezigheid bij het interview en het dossier na 30 dagen wordt afgesloten (pagina 60 - 61). Wanneer stilzwijgend het verzoek wordt ingetrokken of stopgezet en de verzoeker binnen de 9 maanden na deze beslissing een verzoek om internationale bescherming indient, dan wordt de procedure voortgezet. Indien dit tijdslimiet is verstreken en men later een verzoek om internationale bescherming indient, wordt het verzoek als een opvolgend verzoek beschouwd (pagina 61). In het geval van de betrokkene zal hij de kans krijgen een volgend verzoek in te dienen omdat zijn dossier op 10.08.2021 werd afgesloten en de tijdsperiode van 9 maanden verlopen is.

Op vlak van opvangvoorzieningen stelt het AIDA-rapport dat de regionale opvangcentra in Roemenië een totale capaciteit hebben van 1100 opvangplaatsen, waarvan eind 2020 1223 plaatsen waren ingenomen. Toch stelt het rapport dat het tot nu toe nog niet is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen (pagina 105, "The total capacity of the Regional Centres is 1,100 places. At the end of 2020, the number of persons staying in the centres was 1,223. Until now, it has not happened that asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres").

Verder wordt in het rapport gemeld dat verzoekers financiële steun krijgen voor de aankoop van voeding en kleding, alsook dat verzoekers zakgeld ontvangen. Voor een alleenstaande man komt dit neer op ongeveer €104 per maand. Daarbij stelt het rapport dat deze steun voldoende is om de dagelijkse kosten te dekken en dat verzoekers in Roemenië financieel niet slechter worden behandeld dan Roemeense burgers (pagina 98 - 99). Hierbij wensen we te benadrukken dat artikel 3 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene hoofdpijn te hebben. Tot op heden bracht hij geen concrete elementen aan die aangeven dat hij niet de nodige zorg in Roemenië kan ontvangen. Daarnaast legde hij geen elementen neer die een overdracht naar Roemenië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wensen we dan ook te beklemtonen dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Zo verwijzen we in dit verband naar rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot medische zorg in Roemenië. Dit houdt in dat zowel gratis basis gezondheidszorg als dringende medische zorg en gespecialiseerde zorg voor getraumatiseerde personen wordt voorzien. Indien verzoekers eveneens bijdragen betalen aan de Roemeense ziekteverzekering, dan genieten zij alle rechten op gezondheidszorg die een Roemeense staatsburger heeft (pagina 115).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemenië niet van een vergelijkbaar

niveau is als in België. Dat Roemenië geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Roemeense autoriteiten worden minstens 10 dagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Roemeense autoriteiten."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Bij brief van 3 oktober 2022 wordt de Raad door de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte gebracht van het feit dat aan verzoekende partij een attest van immatriculatie werd afgeleverd in toepassing van artikel 61/2 tot artikel 61/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Haar verblijf wordt toegestaan tot 30 december 2022.

2.2. De artikelen 61/2 en volgende van de vreemdelingenwet hebben betrekking op vreemdelingen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of -smokkel. Zoals duidelijk blijkt werd het attest van immatriculatie aan de verzoekende partij afgegeven in het kader van de bedenktijd die haar moet gegeven worden om te beoordelen of zij al dan niet wil meewerken aan het onderzoek inzake mensenhandel/-smokkel. Deze vaststelling maakt evenwel niet dat de bestreden beslissing zonder geldingskracht is geworden. Het heeft enkel tot gevolg dat de bedenktijd die de verzoekende partij wordt gegeven niet van zijn nuttige werking mag worden beroofd en dat de verwerende partij bij een eventuele voorbereiding van gedwongen overdracht daarmee zal rekening moeten houden (cf. HvJ, C-66/21 van 20 oktober 2022).

2.3. In principe was België ertoe gehouden op grond van artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening verzoekende partij uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het terugnameverzoek over te dragen aan de Roemeense autoriteiten. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt volgens de voormelde bepaling de verplichting voor Roemenië om verzoekende partij terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid van rechtswege over op België, tenzij verzoekende partij onderduikt zodat België de termijn tot 18 maanden kan verlengen (HvJ 25 oktober 2017, C-201/16, *Shiri t. Oostenrijk*, punten 30 en 34).

In casu hebben de Roemeense autoriteiten blijkens het administratief dossier op 25 januari 2022 ingestemd met de terugname van verzoekende partij.

Uit artikel 29, 2 in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 26 juli 2022. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden, zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Echter, op 11 juli 2022 nam de verwerende partij de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer omdat verzoekende partij volgens de verwerende partij ondergedoken is. Deze werd ter kennis gebracht op de door verzoekende partij gekozen woonplaats. Het beroep tegen voormelde verlengingsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 279 938 van 10 november 2022.

Gelet op voorgaande moet aangenomen worden dat de overdrachtstermijn verlengd is tot 18 maanden en verzoekende partij bijgevolg nog steeds het voorwerp kan uitmaken van een overdracht omdat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het beschermingsverzoek nog niet van rechtswege is

overgegaan naar België. Bijgevolg heeft verzoekende partij nog steeds belang bij de behandeling van de grond van haar beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel afgeleid uit:

- *Artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden*
- *Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie,*
- *Artikel 3 en 17 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend*
- *Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen*
- *Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen.*
- *Beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid;*

Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikelen 3.2. en 18(1) b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Roemenië de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

a) Covid 19 - sanitaire crisis

Men dient verwerende partij eraan te herinneren dat de sanitaire crisis, begonnen in maart dit jaar ten gevolge van de ontdekking en verspreiding van het Coronavirus Covid-19, nog steeds lopende is.

Hoewel er geen lockdown meer uitgevoerd worden, gelden er tal van sanitaire maatregelen waaronder een strikte beperking van de internationale verplaatsingen met behulp van het vliegtuig.

Het is in deze context dat de Roemeense autoriteiten uitdrukkelijk bij het aanvaarden van de overdracht aangeven deze laatste uit te stellen tot er nieuwe instructies worden gegeven, waardoor begrepen wordt dat de huidige sanitaire crisis elke gezonde en veilige overdracht belet.

Bestreden beslissing rept hier geen woord over, hoewel dit element de overdracht in se onmogelijk maakt. Bovendien dient verwerende partij uitdrukkelijke garanties aan te vragen en effectief te verkrijgen over de maatregelen die genomen worden in Roemenië ten aanzien van de Covid- 19, zonder de welke (de garanties) de gezondheid en het leven van verzoeker in het gedrang komt en artikel 2 en 3 van het EVRM zou kunnen schenden.

b) Persoonlijke redenen voor het weigeren van een overdracht

- *Kwetsbaar profiel*

Verzoeker is ongehuwd en geen kinderen.

Hij vluchtte de oorlog en taliban in Afghanistan.

- *Onvrijwillig afgeven van vingerafdrukken en detentie in schending van de mensenrechten*

Hij betwist met kracht een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Roemenië.

Verzoeker legde reeds uit dat hij in Roemenië meteen werd gearresteerd en gevangen gehouden, waarbij hij ertoe gedwongen werd om zijn vingerafdrukken af te geven. Er werd hem niets gezegd over het indienen van een asielaanvraag, die hij in ieder geval zou hebben geweigerd aangezien zijn bestemming België was.

Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Roemenië omdat hij er slecht werd behandeld, geen eten kreeg en geen slaapplek had. (Beslissing p.3)

Verzoeker werd gevangen genomen gedurende urenlang, samen met andere migranten, opgestapeld zoals dieren, in een kleine, afgesloten ruimte, in duidelijke schending met artikel 3 EVRM, aangezien de behandeling als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd.

Er werd aan de gevangenen geen enkele kans tot verhoor gegeven noch enige informatie over wat er gaande was. Ze werden met kracht gedwongen hun vingerafdrukken af te geven, volledig onvrijwillig.

De Roemeense autoriteiten bevestigen dat de asielaanvraag van verzoeker is afgewezen.

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden.

Aangezien het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: “De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door de individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J. T. 1997, n°5834, p.165.) ;

Dat zodoende tegenpartij het beginsel van de zorgvuldigheid zoals het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd zonder een gepaste onderzoek naar alle elementen van de zaak die ter kennis waren van verwerende partij op het ogenblik dat zij een beslissing nam;

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) » ;

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statueren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n°14727, §3.1.3) ;

Dat Uw Raad ook onderstreept heeft dat: “L 'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009) ;

Dat, door de persoonlijke elementen van dit dossier niet in aanmerking te nemen, het onbetwistbaar is dat tegenpartij de motiveringsplicht geschonden heeft en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden;

c) Het beslaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Roemenië

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen

Indien 'de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat”

Dat, in toepassing van de Europese rechtspraak en de Dublin III verordening, verzoeker niet mag overgemaakt worden aan een lidstaat waar hij het risico loopt op behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel in verband met de asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen.

Dat, in casu, Roemenië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd mag worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van kandidaat-vluchtelingen en hun opvang;

Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen;

Dat verzoeker U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Roemenië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden;

1.

Overwegende dat verwerende partij schrijft dat Roemenië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna “HJEU”) een einde hebben gezet aan het

automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend;

Dat het risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij;

Dat de tegenpartij ook toegeeft dat het volgens het Hof niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest);

Dat verzoeker een kandidaat-vluchteling is;

Dat elk kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbare profiel heeft ;

Dat omwille van de tekortkomingen van Roemenië inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen, verzoeker een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy ;

Dat de mogelijkheid bestaat dat verzoeker zelf geen plaats krijgt in een opvangcentrum, wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Roemenië, en ten gevolge, het risico loopt op straat te beëindigen ;

Dat verwerende partij de “Tarakhel rechtspraak” van het EHRM aanneemt maar van oordeel is dat deze in huidige zaak niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker een alleenstaande man zonder kind is (bestreden beslissing p. 4) (EHRM, Tarakhel./Zwitserland, 3 november 2014);

Dat het EHRM in verschillende zaken nochtans heeft geoordeeld dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, rekening gehouden moest worden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname - in casu Roemenië - en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaïd./ Roemenië, 28 februari 2008, §128 - 129; Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108 in fine) ;

Dat in een arrest van februari 2012, Uw Raad, overeenkomstig met de rechtspraak van het EHRM, geoordeeld heeft dat “Afin d’apprécier s’il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l’article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l’existence d’un risque de mauvais traitement, il y lieu d’examiner les conséquences prévisibles de l’éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »

(Vrije vertaling: Om na te gaan of er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt de Raad toepassing van de indicaties gegeven door het EHRM. Hieromtrent heeft het EHRM geoordeeld dat, om de werkelijkheid van een risico tot onmenselijke behandelingen na te gaan, de mogelijke gevolgen van de verwijdering van verzoeker in de verzochte lidstaat moeten worden onderzocht met oog op de algemene situatie in het land en de feiten eigen aan de zaak)

Dat verwerende partij, ten gevolge, niet toegestaan is te beweren, zonder enig nauwkeurig onderzoek van de situatie van alleenstaande vluchtelingen in Roemenië, en zonder enige waarborg van Roemenië m.b.t de opvang, het onthaal en de asielprocedure van verzoeker eenmaal hij in Roemenië zou zijn, dat ‘Roemenië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt’ (bestreden beslissing, p. 3) ;

Dat verwerende partij, tenminste, individuele waarborgen had moet verkrijgen van de Roemenië autoriteiten;

Dat ze deze niet eens heeft gevraagd;

Dat verwerende partij de situatie in Roemenië van de alleenstaande mannen kandidaat- vluchtelingen en/of Dublin returnees had moeten onderzoeken en van de Roemeense instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Roemenië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat verwerende partij, noch de situatie van alleenstaande mannen kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnees heeft onderzocht, noch waarborgen heeft gevraagd en gekregen van de Roemeense instanties met betrekking tot de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Roemenië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat, ten overvloede, verzoeker volhardt dat de opvangvoorzieningen in Roemenië niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM;

2.

Dat in huidig geval het geen. kwestie is van een forum shopping waarbij verzoeker de lidstaat waar ze zijn asielaanvraag indient zou kiezen - quod non - maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt;

Dat verzoeker heeft benadrukt dat hij gevangen werd genomen zonder enige geldige reden en werd vastgehouden in onmenswaardige en vernederende omstandigheden, in schending met artikel 3 EVRM (zie foto's, stuk 3);

Dat het EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Roemenië, req. n° 16483/12, §128);

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bevestigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer";

Dat ze, ten gevolge, verplicht was artikel 3.2 van de Dublin III Verordening toe te passen, en zich bevoegd verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat andersom acteren een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt;

3.

Dat men ten sterkste betreurt dat verwerende partij slechts één bron vermeldt betreffende Roemenië. Waardoor de gegeven informatie onmogelijk geobjectiveerd kan worden en kan worden versterkt door het feit dat verschillende bronnen hetzelfde bevestigen;

Dat de verklaringen van verwerende partij betreffende de menswaardige opvangvoorzieningen in Roemenië bijgevolg niet overtuigen;

Dat verzoeker duidelijk heeft verklaard dat hij werd gedwongen om een asielprocedure in te dienen;

Dat de bron door verwerende partij zelf geciteerd, inderdaad aangeeft dat:

The Border Police stated that they orally inform foreigners about the possibility to apply for asylum in Romania in a language widely used internationally (such as English or French). However, the Border Police stated that during specific border surveillance and control activities, they focus on identifying foreign citizens who express their willingness to make an asylum application (vulnerability indicators). There is no interpreter at this activity. 60

The Border Police also reported that, as a result of the cooperation activities carried out by the Border Police with non-governmental organisations providing assistance to asylum seekers, leaflets were developed and distributed to all the territorial structures of the Border Police. The leaflets were translated in English and French, but also in languages and dialects spoken by the asylum seekers (analysing the statistical data from 2018 regarding the prevailing nationalities of asylum seekers). The leaflets include basic information related to the asylum system in Romania, a series of provisions regarding the rights and obligations of asylum seekers and contact details of non-governmental organisations specialised in providing assistance to asylum seekers. 61

According to the JRS representative, JRS Romania, in partnership with UNHCR Romania, has developed information leaflets in English, French, Arabic, Farsi and Pashto for asylum-seekers at the border of Romania. The content of the leaflets has been agreed upon by the General Inspectorate of the Border Police and the brochures are now available in most of the border crossing points. This year, a new batch has been printed to supply the border crossing points not stocked yet. It was reported by the JRS representative that even though the leaflets were distributed, they have no feedback on how they are used in practice by the Border Police. Also, the impact of the existence of these leaflets at the border crossing points was not monitored.

According to the JRS representative, even though the law foresees an obligation to provide information at border-crossing points, there is no established mechanism on how this should be provided, because the specifics of each border post differ. Some of the border crossing points have materials from IGI (printed excerpts from legislation, briefings), which they use as support for providing information, some use the information leaflet provided by JRS. So, the practice varies, but this is relatively normal considering Romania's borders have different capacity and resources.

At this stage, NGOs have access to border-crossing points only once third-country nationals have submitted the asylum application. Furthermore, NGOs need to be informed about the people's presence directly by the Border Police or through UNHCR Romania.

Nevertheless, a JRS report published in July 2018, based on findings collected through interviews, also raises issues concerning information provision. 62 It includes testimonies from 26 migrants who arrived in Romania. The testimonies describe how the Border Police and other officials fail to provide migrants with necessary information and have even given misleading information. 63

- The report lays out the experience of a 16-year-old boy who was rescued by the Romanian Coast Guard in the Black Sea: "He was told to 'go to court' to apply for asylum, and while he did have a court hearing eventually, the hearing was about his stay in detention and not about accessing the asylum procedure.

It was only after initiating a hunger strike that the authorities finally relented and gave him access to the asylum procedure. "64

- Furthermore, another man stated that he "did not apply for asylum because the authorities discouraged it, telling him that Romania was unable to host more asylum seekers. "65

- A group of Iraqi Kurds, who were granted tolerated status⁶⁶ in Romania even though they wanted to apply for asylum did not do so because they believed their tolerated status prevents them from seeking asylum. As a consequence some of them agreed to voluntary repatriation.

- A Pakistani national, who prior to his arrival in Romania had made an asylum application in Bulgaria and did not want to return there, explained why he did not make an asylum application in Romania: "I was told that once registered as an asylum seeker in another European country, there is a real risk to be sent back there. "67 After his fingerprints were found in the Eurodac database, he lodged an asylum application in Romania in order to avoid being transferred to Bulgaria. The asylum seeker declared: "[t]hey didn't tell me anything about it. They sent me to detention and looked at me as an offender, since I crossed the border illegally. I had no proper interpreter, no lawyer, no information, and no time to understand my situation. Nobody gave me proper information on the possibility and consequences of asylum. "68

Wanneer men dit leest, is het geloofwaardig dat verzoeker simpelweg werd gevangen genomen zonder enige informatie te verkrijgen in verband met de asielaanvraag, dat hij simpelweg zijn vingerafdrukken diende te geven.

Dat verder het geciteerde rapport eveneens tal van mankementen vermeldt:

However, according to the JRS representative in Timisoara, asylum seekers complained about the lack of interpreters at the stage of registration and lodging of the asylum application. The Director of the Regional Centre Timisoara confirmed this. He stated that they do not call interpreters even though they have the possibility to call an interpreter at this stage of the procedure. The same issue was reported in Giurgiu and Rădăuți with the mention that IGI-DAI turns to asylum seekers or refugees accommodated in the centre for interpretation. In Bucharest asylum seekers did not report problems at this stage, even though there are no interpreters when the asylum application is registered. In Rădăuți, asylum seekers still complain about the fact that the Border Police does not use interpreters who speak their native language at the border. As consequence, information such as the name, the date of birth and the grounds of the asylum application, are not correctly recorded. Therefore, potential errors in the recording of personal information may arise during the assessment of their asylum application by IGI-DAI and contradictions may appear between the statements made at the border and those made during the personal interview.

On the other hand, in Somcuta Mare, there is not always an interpreter present when the asylum seekers are transferred from Timisoara, or when asylum requests are directly submitted in the centre. In addition to this, the Romanian Ombudsman noticed during the visit made at the Regional Centre Somcuta Mare that several documents signed by the asylum seekers were drafted only in Romanian, such as: the request for accommodation, the statement regarding the money that he or she has on her when accommodated in the centre, the obligation to respect ROI, information regarding prohibitions and sanctions, etc. 104 which, in general, are all signed when the asylum application is registered.

Het rapport benadrukt eveneens dat de hygiëne in de opvangcentra verre van acceptabel is:

In Bucharest, residents complain about the cleanliness and state of mattresses and bed sheets, as well as the lack of beds for children and the shortage in refrigerators. During the author's visit to the centre in 2018, a female Iraqi beneficiary of international protection, who was accommodated together with her husband and three children in two rooms of the centre, shared some of their experiences. The family had to buy a crib for their baby born in Romania, as there was none in the centre. They also bought in a fan in order to help her husband, who has a health condition, during the hot summer days. She also complained about bed bugs.

According to the JRS representative, the situation did not change in 2019. The hygienic conditions are not satisfactory. There are bedbugs in the rooms, even if disinfections were periodically done; the gym room is closed, there is a prayer room and a room where a TV was installed. There is an approved budget for the rehabilitation of the accommodation centre, however there is no information when this will start. The poor hygienic conditions of the reception centre were also pointed out by the Ombudsman.

During the visit, the Ombudsman's team did not see any modifications compared to the situation witnessed in 2018: the doors of some rooms were damaged, the floor surface was in an advanced stage of usage, similar to bed mattresses; broken windows in kitchen spaces and staircases were not fixed; some bathrooms were damaged and did not ensure necessary privacy; faulty electrical installations were also observed as well as unsecured sockets (in a room where a single mother and her two children were staying, these were ripped out of the wall, the monitoring team requested that this should be fixed urgently), deteriorated electrical panels; in some hallways metal beds were stored (which constituted a safety hazard for children) etc.

Some rooms were repainted, but at the date of the visit there were clear signs of water infiltration in the walls, probably from a recent malfunction of the piping system. The prayer rooms and the club were up and running, but the spaces were not refurbished and the chairs were broken.⁴¹¹

(...)

In Timisoara, residents still complain about bed bugs, fleas, the poor condition of mattresses and plumbing in the showers and toilets. For a while the door of the women's bathroom could not be locked and they were complaining that people were entering the bathroom while they were inside. AIDRom representatives bought a new lock. The JRS representative reported that asylum seekers who were reaccommodated in the centre did not receive bed linen, while new arrivals did. If the asylum seekers are transferred within 1-2 days from their arrival in the centre, they do not receive bed linen; nobody informs them that they can receive bed linen. The flux of new asylum seekers arriving in the centre is also a reason for the lack of cleanliness in the centre, according to AIDRom representative.

Even though IG1DA1 carried out 8 disinfection operations in 2019, asylum seekers still complained about insects. The issue of bugs and insects is a major problem in the Regional Centre of Timisoara. The Ombudsman also noticed this problem in 2018 and reported the existence of cockroaches in the kitchen.⁴¹³ The residents still complain about the existence of the cockroaches. The director of the centre mentioned that no repairs or renovations were made in 2019 in the building where asylum seekers are accommodated,

Dat het rapport dat uitgeleverd wordt door de verwerende partij zelf de aangehaalde structurele tekortkomingen in de Roemeense opvangvoorzieningen bevestigen;

Dat, in toevoeging tot bovenstaande bevindingen, verzoekende partij verschillende artikels uit de media en andere betrouwbare bronnen uitlevert die de aangehaalde structurele tekortkomingen in het Dublin-systeem van Roemenië bevestigen en versterken en die de magere argumentering van verwerende partij (gebaseerd op één enkele bron) verweert:

- De behandeling van migranten door de autoriteiten

'La police m'a frappé à la tête et aux bras'

La police roumaine m'a interpellé plusieurs fois alors que je tentais de passer la frontière hongroise. Ils m'ont mis en prison pour une nuit avant de m'emmener à une sorte de bureau pour l'immigration. Ils y ont pris mes données biométriques. La police a cassé mon téléphone portable et pris l'argent que j'avais sur moi. Les policiers m'ont aussi frappé à la tête aux bras.

« Vidéo : en Roumanie, la ville frontalière de Timisoara dépassée par l'arrivée de migrants

Par FRANCE 24 Publié le : 04/05/2021

À Timisoara, dans l'ouest de la Roumanie, le nombre de demandeurs d'asile a explosé. Une progression qui est passée de 4 000 à 6 000 en un an. Et ils empruntent désormais une nouvelle route d'accès à l'Europe de l'Ouest qui passe par la Roumanie. Sur place, les autorités sont débordées. Le nouveau maire de la ville Nient de faire appel à Bucarest, arguant qu'il s'agit d'un problème national. Et au moment où Timisoara rentre à nouveau en confinement pour lutter contre la pandémie de Covid-19, associations et citoyens s'organisent pour leur venir en aide grâce aux réseaux sociaux. »

Une émission préparée par Jennie Shin.

<https://www.infomiarants.net/fr/posiy31970/video-en-roumanie-la-ville-frontaliere-de-timisoara-depassee-par-l-arrivee-de-migrants>

Violents « refoulements » à la frontière de l'UE par des agents masqués

Un projet d'enquête mené par divers médias révèle que la Croatie, la Roumanie et la Grèce ont utilisé des fonds de l'UE pour repousser les migrants à travers leurs frontières, par le biais de tactiques violentes et illégales.

Les preuves recueillies par le radiodiffuseur national allemand ARD, le magazine d'information Der Spiegel, une organisation néerlandaise de journalisme d'investigation à but non lucratif Lighthouse Reports et un radiodiffuseur suisse alémanique SRF (Radio et télévision suisses) pour son Rundschau (magazine d'information) ont filmé le croate, le roumain, et des agents grecs portant des masques et des uniformes banalisés frappant et tirant même sur des demandeurs d'asile lors d'opérations dites de refoulement aux frontières extérieures de l'UE.

L'enquête collective, qui a également impliqué d'autres journalistes indépendants et spécialistes des données de toute l'Europe, révèle que les pays de l'UE ont même, dans certains cas, mis en place des infrastructures - comme de nouvelles routes - pour faciliter ces opérations de refoulement qui sont illégales en vertu de l'UE et droit international.

Les équipes ont analysé les données et les images satellites pendant huit mois. Comparer l'évolution des images de la frontière au cours de cette période, vérifier les publications des policiers sur les réseaux sociaux en uniforme et avec des armes et des masques, et infiltrer des forums de discussion racistes afin de "révéler ce qui se passe réellement aux frontières de l'Europe", raconte le journaliste qui présente le rapport SRF.

Par Monir Ghaedi Publié le : 2021/10/07

<https://www.infomigrants.net/en/post/35580/violent-pushbacks-at-eu-border-by-masked-agents>

Dit passage bevestigd de behandeling die verzoeker aangeeft te hebben gekregen vanwege de Roemeense autoriteiten.

- De opvangvoorzieningen

Je vous ai envoyé des vidéos pour que vous puissiez voir vous-même à quel point la vie est difficile en Roumanie pour les réfugiés et les migrants. Nous sommes dans un camp ouvert mais nous n'avons pas le droit de travailler. Ils ne nous donnent rien à manger et pas d'argent.

Là où je vis à Bucarest, il y a peut-être 400 ou 500 personnes dans un bâtiment de quatre étages. Récemment, il n'y n'avait plus d'eau chaude. C'était très sale, c'était horrible. Ce n'est pas fait pour des êtres humains. Il y fait très froid.

Heureusement nous avons à nouveau de l'eau chaude mais pendant plusieurs jours je n'ai pas pu me laver.

'Je n'ai pas dormi pendant quatre jours et quatre nuits'

Cela fait une semaine que je suis ici. Avant j'étais dans un autre centre. Ils m'ont dit que j'allais rester ici le temps de traiter mon dossier. Il m'est aussi arrivé de vivre dans un campement sauvage à côté de la frontière hongroise. Il faisait - 8 degrés et on ne pouvait pas allumer de feu parce que les villageois risquaient de nous signaler à la police. Là-bas, je n'ai pas dormi pendant quatre jours et quatre nuit. Il faisait tellement froid.

J'ai fini par avoir un énorme mal de tête. Puis la police m'a arrêté et m'a amené dans un centre.

Certaines personnes qui travaillent pour des organisations humanitaires ont été très sympas. Ils sont cool. Ils nous aident à trouver des chaussures et nous donnent des vêtements. De la part du gouvernement par contre, nous ne recevons rien du tout. Il n'y a rien de positif qui vienne de leur côté.

Les Roumains savent que personne ne veut rester ici. Les gens sont si désagréables.

<https://www.infomigrants.net/fr/post/22739/l-histoire-d-ahmad-les-roumains-savent-que-personne-ne-veut-rester-ici>

The Asylum Information Database (Aida) has raised concerns about persistent substandard living conditions in reception centres for asylum seekers in Romania.

People in need of protection "continue to face substandard living conditions" in Regional Centres for Procedures and Accommodation of Asylum Seekers in Bucharest and Giurgiu, Romania, the Asylum Information Database (Aida) has said. A recent set of fact-finding visits conducted between 18 and 22 June 2018 looked at conditions prevailing in the two centres, as well as the situation in the Otopeni Public Custody Centre.

<https://www.infomigrants.net/en/post/10435/conditions-in-romanian-reception-centres-a-concern>

In Romania, according to the local UNHCR representative, Eduardo Yrezabal, the conditions in the reception and transit centres are adequate, but they can only host a limited number of people.

Thus, even though last year the general Inspectorate for migration processed all of the 4,800 asylum requests received—a record number in relation to the country's average of requests per year in the last 14 years—a significant increase of arrivals would be challenging.

<https://www.euractiv.com/section/justice-home-affairs/interview/reflmees-at-the-eu-borders-status-update-from-romania/>

- Discriminatie/racisme

L'embauche de deux salariés sri-lankais dans une usine de pain de Ditrau, petite commune roumaine, a déclenché la colère d'une partie des habitants qui, emmenés par leur prêtre, se disent hostiles à l'accueil d'étrangers. Les immigrés ont finalement été relocalisés.

Dans la petite commune de Ditrau, en Roumanie, des salariés étrangers ont reçu un accueil houleux. Deux hommes sri-lankais, arrivés à Ditrau courant janvier et récemment embauchés dans une usine de pain de cette localité, ont attisé la colère d'une partie des 5 500 habitants.

Quelque 200 personnes ainsi que le prêtre de la commune ont manifesté, mercredi 29 janvier, après l'annonce de ces embauches pour demander le départ des intéressés. Les manifestants ont dit craindre un "afflux" d'étrangers dans les environs, ont rapporté samedi des médias locaux, et réclament l'organisation d'un référendum local contre l'embauche de travailleurs immigrés.

Multiplication des propos malveillants

Depuis plusieurs jours, une multiplication des propos malveillants envers les deux Sri-Lankais avait été observée et des menaces avaient été adressées aux propriétaires des logements que les deux hommes avaient loués et qu'ils ont, depuis, quittés. Une page Facebook intitulée "Nous voulons un Ditrau sans migrants" a par ailleurs été créée par le même groupe d'habitants.

En réaction à la polémique, les dirigeants de l'usine se sont justifiés, affirmant avoir cherché en vain à embaucher des employés locaux dans leur usine de 90 salariés alors que la Roumanie est confrontée à une grave pénurie de main d'œuvre. Mais pour les habitants hostiles à l'accueil des étrangers, cette entreprise ne propose pas des conditions de travail satisfaisantes.

<https://www.infomigrants.net/fr/post/22557/roumanie-l-embauche-de-deux-sri-lankais-provoque-la-colere-d-habitants-d-une-petite-commune>

Mon plus mauvais souvenir c'est avec ma mère qui ne maîtrise pas bien le roumain et du coup, elle a du mal à le parler. Or, ça lui est déjà arrivé de rentrer à la maison en larmes, après qu'elle s'est fait cracher dessus par quelqu'un qu'elle avait croisé dans la rue. Cela m'est déjà arrivé à moi aussi. Par exemple, je me souviens d'un jour où j'étais avec toute ma famille dans le tram et on se dirigeait vers l'Académie des Etudes Economiques où j'étais censée parler aux étudiants. A l'époque, j'attendais toujours la réponse à ma demande d'asile et du coup, je bénéficiais de transport gratuit. J'étais munie seulement de ma carte de demandeur d'asile. Même si des contrôleurs avaient déjà vérifié par le passé ma carte et que tout s'était bien passé, cette fois-ci, ils ont voulu me coller une amende. Ils ont été vraiment méchants. Ils nous ont fait descendre du tram, ils ont fait venir les flics et il y avait, du monde autour de nous et on a commencé à nous crier de rentrer chez nous, en Afghanistan ! Cela m'a fait très mal, j'ai beaucoup pleuré ce jour-là. »

<https://www.rri.ro/fr/linserion-des-miarants-2613052>

"Quand vous entrez en Roumanie, vous êtes un homme mort" : Adama raconte les violences perpétrées par les policiers roumains

Par Leslie Carretero Publié le : 28/01/2021

Adama a pris contact avec la rédaction d'InfoMigrants pour raconter ce qu'il a vécu en arrivant en Roumanie. Battu et humilié par les policiers roumains après avoir traversé la frontière avec la Serbie, ce Malien de 36 ans est encore traumatisé par les violences subies. Témoignage.

Adama* originaire du Mali, a débarqué au Maroc en 2018 muni d'un visa tourisme. Deux ans plus tard, il obtient grâce à l'aide d'un ami un nouveau visa pour la Serbie. Le 2 novembre 2020, le jeune homme de 36 ans monte dans un avion et atterrit à Belgrade dans l'espoir de rejoindre la France par la route.

Il échoue plusieurs fois à traverser la frontière avec la Hongrie ou la Roumanie. Adama est à chaque fois interpellé et renvoyé en Serbie, sans pouvoir déposer l'asile. Le 13 janvier, il retente sa chance avec deux autres personnes rencontrées dans un camp de migrants serbe.

"Vers minuit, j'ai traversé la frontière roumaine en enjambant les barbelés, et je suis allé me réfugier directement dans la forêt voisine avec mes amis, pour éviter les contrôles policiers. Mais nous avons été repérés et des garde-frontières nous cherchaient dans la brousse. Quand ils sont tombés sur nous, ils se sont mis à nous frapper sur la tête avec leur matraque. Ils tapaient très fort, j'avais mal.

Ils nous ont demandé de mettre nos mains en l'air et de marcher pour sortir de la forêt. Arrivés au niveau d'une colline où était stationné leur véhicule, on a dû s'arrêter. Ils nous ont installé face à la voiture, les phares braqués sur nous ainsi que leur lampe torche. Quelques minutes plus tard, leur chef est arrivé.

"Ils se sont remis à nous frapper"

Les policiers, sur ordre de leur supérieur, nous ont mis à genoux et nous ont frappés une nouvelle fois avec leur matraque. Ils ont ensuite fouillé nos sacs et nous ont palpés le corps pour vérifier qu'on ne cachait rien sur nous. Ils ont pris notre argent, j'avais 100 euros sur moi. Ils m'ont ordonné d'enlever mon blouson et de retirer mes chaussures et chaussettes.

Ce jour-là, il faisait très froid, la route était enneigée. Je me suis retrouvé en pull, je grelottais.

Ils ont allumé un feu à la hâte et ont mis toutes nos affaires à brûler : nos vêtements, mon blouson, nos gants, nos bonnets, nos documents, nos portefeuilles, nos téléphones...etc.

» À (re)lire : La frontière serbo-roumaine, nouveau point de passage sur la rouie des Balkans

Je me suis remis à genoux, je pleurais. Je m'excusais et leur demandais pardon. J'avais si froid. Us m'ont finalement rendu mon blouson mais une partie était brûlée.

Après, les policiers nous ont dit de nous allonger au sol, face contre terre. Us se sont remis à nous frapper sur tout le corps pendant environ 1h. Un de mes amis a eu le doigt déboîté.

Ils nous ont finalement relevés et nous ont dit de marcher vers la Serbie, qui n'était qu'à quelques mètres de là.

Le chef a appelé la police serbe pour qu'ils viennent nous récupérer. Mais on a encore dû attendre une bonne heure, toujours dans un froid glacial. 11 devait être aux alentours de 3h du matin.

"Si je vous revoie je vous tue, je creuse un trou et je mets votre corps à l'intérieur"

En attendant, le chef a exigé que nous fassions des pompes. Le sol était gelé, je n'avais plus de gants. Avec la fatigue et le froid, je ne tenais pas et je tombais constamment, alors le chef me frappait encore. Il nous a ensuite fait faire d'autres exercices : on devait s'accroupir et se relever le plus vite possible. Puis le responsable a dit : 'Ne revenez plus jamais ici. Si je vous revoie, je vous tue, je creuse un trou et je mets votre corps à l'intérieur'.

La police serbe n'a pas donné de nouvelles alors le chef roumain nous a dit de traverser la frontière seuls. Lui et son équipe nous ont observés un long moment avec leur torche pour vérifier qu'on quittait réellement le territoire roumain.

On a marché plusieurs heures côté serbe puis on a vu un bâtiment abandonné sur la route où on est resté un peu pour reprendre des forces. On a pris un bus au petit matin pour Belgrade et on a rejoint le centre pour migrants.

Je suis encore traumatisé par cette histoire, j'y repense souvent. J'ai eu des douleurs quand je m'asseyais pendant plusieurs jours. Maintenant je sais que quand vous entrez en Roumanie, vous êtes un homme mort.

Je n'ai pas réussi à dormir pendant plusieurs nuits. Je n'ai plus rien : plus de vêtements, plus d'argent, ils m'ont tous pris. Je n'oublierai jamais le visage de ces policiers, surtout du chef. Comment un être humain peut-il faire autant de mal à un autre être humain, sans raison ? Ils auraient pu nous renvoyer sans nous maltraiter."

**Le prénom a été modifié.*

<https://www.infomigrants.net/fivpost/29765/quand-vous-entrez-en-roumanie-vous-etes-un-homme-mort-adama-raconte-les-violences-perpetrees-par-les-policiers-roumains>

Gezien de veelvuldige elementen die worden aangehaald in huidig verzoekschrift die de enige bron neergelegd door verwerende partij volledig weerleggen, dient te worden besloten dat de analyse van verwerende partij gebrekkig en oppervlakkig is.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

d) Schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering " worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen" ;

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoend beschouwd worden ;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie;

Dat, bovendien, de beslissing materiële fouten bevat;"

3.2. In zoverre verzoekende partij de schending aanvoert van het *"Beginsel van behoorlijk bestuur"* wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt precies aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot de vermelding van artikel 6 van het EVRM maar geen uiteenzetting geeft over de manier waarop voormeld artikel door de bestreden beslissing geschonden wordt.

Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De Raad stelt vervolgens vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken. De beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

In het kader van onderhavig beroep benadrukt de Raad dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook,

desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Roemenië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, F.G. v. Zweden en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12), J. K. en anderen v. Zweden).

De Raad herhaalt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste

instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department blijkt, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij wijst op de covid-19 crisis en betoogt dat deze crisis elke gezonde en veilige overdracht belet. Zij meent tevens dat de verwerende partij uitdrukkelijke garanties had moeten vragen aan Roemenië inzake de maatregelen genomen om de gezondheid niet in het gedrang te brengen.

3.8. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, hebben de Roemeense autoriteiten geenszins aangegeven de overdracht te willen uitstellen omwille van de covid-19 crisis. Zo blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de Roemeense autoriteiten op 25 januari 2022 hebben laten weten akkoord te zijn met de terugname van verzoekende partij en aangegeven hebben dat de overdracht dient te geschieden via de Otopeni International Airport op volgende tijdstippen: van maandag tot donderdag tussen 9 en 15 u en vrijdag tussen 9 en 12u. Daarbij hebben de Roemeense autoriteiten ook nog gesteld dat, gelet op de ontwikkeling van de huidige situatie inzake covid-19 verzocht wordt de overdracht in overeenstemming met de gedetailleerde informatie die verzonden werd naar alle lidstaten uit te voeren. Geenszins blijkt aldus dat de Roemeense autoriteiten een overdracht omwille van de covid-19 crisis wensen uit te stellen. Voorgaande vaststellingen zijn bovendien in overeenstemming met wat kan gelezen worden in het AIDA-rapport dat door de verwerende partij wordt gehanteerd en waar gesteld wordt:

"During the state of emergency (13 March 2020- 14 May 2020) Dublin transfers were suspended. No measures were imposed regarding outgoing and incoming requests. During the state of alert (still in place in April 2021) transfers were gradually resumed. In practical terms, this meant that initially, between 15 May 2020 and 14 October 2020, only foreigners who were still considered asylum seekers by Romania were transferred. Transfers were only possible when the other Member States respected certain administrative and preventive measures. As from 15 October 2020 transfers for all categories of foreigners were resumed, with the obligation of authorities from all member states to respect the measures to contain the spread of the virus, such as: prior COVID test, cancelling the transfer in case of positive test results. (...)" (eigen vertaling : Tijdens de noodtoestand (13 maart 2020-14 mei 2020) waren Dublin-transfers opgeschort. (...) Tijdens de alertheidsfase (nog van kracht in april 2021) hervatten de transfers geleidelijk. Praktisch gezien betekende dit dat initieel tussen 15 mei 2020 en 14 oktober 2020

enkel vreemdelingen die nog als asielzoekers werden gezien door Roemenië overgebracht werden. Transfers waren slechts mogelijk indien de lidstaten bepaalde administratieve en preventieve maatregelen in acht namen. Vanaf 15 oktober 2020 werden transfers voor alle categorieën vreemdelingen hernomen met de verplichting voor alle lidstaten de maatregelen ter inperking van de verspreiding van het virus te respecteren zoals een voorgaande covid-19 test en het annuleren van de transfer in geval van positief testresultaat.)

De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij dienaangaande zou moeten motiveren of bijkomende garanties zou moeten vragen aan Roemenië inzake de maatregelen die zij nemen om de gezondheid te vrijwaren. Dit alles nog temeer verzoekende partij ook niet aantoont dat een terugkeer naar Roemenië op het moment van het treffen van de bestreden beslissing, laat staan nu, door enige sanitaire maatregel onmogelijk was/is. De verzoekende partij toont ook geenszins aan ziek te zijn en kan zelf de nodige voorzorgen nemen om niet besmet te geraken, zoals het dragen van een mondkapje. Indien zij toch besmet zou geraken toont zij alleszins niet aan dat zij in Roemenië niet de nodige zorgen zou kunnen verkrijgen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een terugkeer naar Roemenië omwille van de covid-19 pandemie die de hele wereld heeft getroffen en die bovendien ondertussen danig in kracht heeft afgenomen een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

3.9. Waar verzoekende partij betoogt dat zij een kwetsbaar profiel heeft als verzoeker om internationale bescherming wijst de Raad erop dat verzoekende partij een volwassen alleenstaande man van 27 jaar is waarvan niet blijkt dat zij enige medische problematiek heeft die een terugkeer naar Roemenië verhindert. Het loutere feit dat zij een verzoeker om internationale bescherming is maakt niet dat daarmee is aangetoond dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft die een terugkeer naar Roemenië verhindert.

3.10. Verzoekende partij betwist verder dat zij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Roemenië maar – zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing – blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek in het Eurodac-systeem (waarvan kopie zich bevindt in het administratief dossier) dat zij wel degelijk internationale bescherming heeft gevraagd in Roemenië op 18 oktober 2021. Verder wijst de Raad erop dat waar zij stelt dat zij tijdens het Dublin-gehoor verklaarde dat zij ertoe gedwongen werd haar vingerafdrukken af te geven, de Dublin III-verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat verzoekende partij derhalve inroept dat zij werd verplicht haar vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten.

3.11. Waar verzoekende partij haar verklaringen herhaalt dat zij in Roemenië urenlang opgesloten werd, slecht werd behandeld, geen eten kreeg en geen slaapplek had, stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze verklaringen in ogenschouw heeft genomen en gemotiveerd heeft: *“Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Roemenië omdat hij er slecht werd behandeld, geen eten kreeg en geen slaapplek had. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tegelijk kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Roemenië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen.”* alsook: *“Op vlak van opvangvoorzieningen stelt het AIDA-rapport dat de regionale opvangcentra in Roemenië een totale capaciteit hebben van 1100*

opvangplaatsen, waarvan eind 2020 1223 plaatsen waren ingenomen. Toch stelt het rapport dat het tot nu toe nog niet is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen (pagina 105, "The total capacity of the Regional Centres is 1,100 places. At the end of 2020, the number of persons staying in the centres was 1,223. Until now, it has not happened that asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres"). Verder wordt in het rapport gemeld dat verzoekers financiële steun krijgen voor de aankoop van voeding en kleding, alsook dat verzoekers zakgeld ontvangen. Voor een alleenstaande man komt dit neer op ongeveer €104 per maand. Daarbij stelt het rapport dat deze steun voldoende is om de dagelijkse kosten te dekken en dat verzoekers in Roemenië financieel niet slechter worden behandeld dan Roemeense burgers (pagina 98 - 99). Hierbij wensen we te benadrukken dat artikel 3 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen."

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven heeft de verwerende partij erop gewezen dat uit objectieve informatie blijkt dat er geen meldingen zijn van asielzoekers die geen opvang krijgen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen en dat asielzoekers ook financiële steun krijgen die afdoende is om te voorzien in de dagelijkse kosten.

Voor zover de verklaringen van verzoekende partij voor waar kunnen aangenomen worden, dan toont zij geenszins aan dat zij zich gewend heeft tot de bevoegde instanties om klacht in te dienen en haar rechten te doen gelden of nog dat de Roemeense autoriteiten in dat geval zouden nalaten haar te beschermen.

3.12. Verder heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gegeven dat het verzoek tot internationale bescherming dat verzoekende partij in Roemenië had ingediend door de Roemeense autoriteiten als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Evenwel wijst de verwerende partij erop dat de Roemeense autoriteiten overeenkomstig artikel 18(2) van de Dublin III-Verordening het onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming kunnen hervatten of dat verzoekende partij de kans krijgt om een volgend verzoek in te dienen. Verzoekende partij kan tijdens de behandeling van haar verzoek de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Verzoekende partij brengt hier geen concrete argumenten tegen in die een weerlegging inhouden van de bevindingen van de verwerende partij.

3.13. Verzoekende partij betoogt verder dat Roemenië te kampen heeft met structurele tekortkomingen in de asielpcedure en met betrekking tot de opvang- en onthaalvoorzieningen.

3.14. Waar verzoekende partij nogmaals benadrukt dat elke kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbaar profiel heeft benadrukt de Raad dat hoewel verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, zij niet zonder meer kan betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Roemeense asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Zoals de verwerende partij ook heeft aangegeven in de bestreden beslissing blijkt niet dat asielzoekers in Roemenië geen opvang krijgen wegens plaats tekort. Verder maakt verzoekende partij ook niet aannemelijk dat het loutere gegeven dat zij de toegewezen accommodatie moet delen met andere asielzoekers en daardoor haar privacy wordt ingeperkt maakt dat er sprake is van structurele tekortkomingen in het Roemeense opvangsysteem. Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat de verwerende partij hanteert dat er ook rekening gehouden wordt met gender (p.106 e.v.) zodat verzoekende partij niet zonder meer aantoonst dat zij haar slaapplek met vrouwen zal moeten delen.

3.15. Het loutere feit voorts dat verwerende partij zich baseert op slechts één bron om haar motieven te onderbouwen, doet geenszins besluiten dat de bestreden beslissing niet afdoende onderbouwd is, temeer het rapport waarop de verwerende partij zich ent afkomstig is van een gezaghebbende bron: ECRE (European Council on Refugees and Exiles) en geenszins kan gesteld worden dat het rapport gedateerd is. Het komt verzoekende partij toe – wanneer zij meent dat de gevolgtrekkingen uit dit rapport verkeerd

zijn – dit met concrete motieven te weerleggen. Het louter in vraag stellen van de motieven van de bestreden beslissing omdat deze gebaseerd zijn op één bron is geenszins afdoende daartoe.

Waar verzoekende partij betoogt dat uit voormeld rapport blijkt dat zij gedwongen werd om asiel aan te vragen, kan uit de door haar geciteerde passage slechts opgemaakt worden dat de manier waarop informatie aan de grens wordt gegeven over de asielprocedure, van grenspost tot grenspost verschilt en dat in sommige gevallen geen of misleidende informatie wordt gegeven. De Raad ziet evenwel niet in – nu verzoekende partij in het kader van de Dublin III-verordening wordt teruggestuurd en blijkt dat zij via de motieven van de bestreden beslissing er ook van op de hoogte is dat haar verzoek tot internationale bescherming door de Roemeense autoriteiten zal behandeld worden – hoe het feit dat er soms geen of misleidende informatie over de asielprocedure gegeven wordt, op haar situatie betrekking heeft. Het loutere feit dat zij haar asielverzoek niet in Roemenië wenst behandeld te zien kan de motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten. Zoals de verwerende partij er terecht op gewezen heeft, is het niet aan verzoekende partij om vrij te kiezen in welke lidstaat haar verzoek om internationale bescherming wordt behandeld.

3.16. Zoals voorts blijkt uit het door de verwerende partij gehanteerde rapport zijn er geen gevallen bekend waar er problemen waren met de registratie van het verzoek tot internationale bescherming (p. 30). Zoals de verzoekende partij erop wijst, zijn er wel gevallen gemeld in bepaalde regionale centra waar geen tolken werden voorzien bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, doch hiervan wordt slechts melding gemaakt in bepaalde centra en er blijkt geenszins dat dit een structurele tekortkoming betreft inzake de asielprocedure in Roemenië. Verder blijkt dat verzoekers om internationale bescherming tijdens het asielinterview recht hebben op een tolk en dat tolken Dari beschikbaar zijn in Roemenië (p. 35 e.v.).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangekaarte problematiek van hygiëne in de opvangcentra, blijkt dat die problematiek wordt bevestigd in het AIDA-rapport. Echter, er blijkt eveneens uit de door verzoekende partij geciteerde informatie dat de Roemeense overheid inspanningen levert om het probleem aan te pakken. Zo is er sprake van schilder- en renovatiewerken (pp. 106-107). Verder worden ook schoonmaakmiddelen voorzien die de bewoners kunnen gebruiken en blijkt dat in 2018 een duidelijke verbetering in de hygiënische omstandigheden kon vastgesteld worden (p. 108). Hoewel in 2020 opnieuw sprake was van een verslechterde hygiënische omgeving, lag dit aan een verhoogde instroom en het gegeven dat de bewoners hun kamers en gemeenschappelijke ruimtes niet onderhielden. Wat betreft de bedwantsen blijkt dat maatregelen getroffen worden zoals desinfectie en het voorzien van de bewoners van verdelgingsmateriaal (p. 108). Verder in het rapport wordt eveneens melding gemaakt van herstellings- en renovatiewerken (p. 109).

Nu niet blijkt dat de hygiënische toestand in de opvangcentra louter toe te schrijven is aan de overheid maar ook de bewoners een verantwoordelijkheid dragen om de centra proper te houden en verder blijkt dat de overheid ook maatregelen neemt om de hygiëne in de centra naar een beter niveau te tillen meent de Raad dat niet blijkt dat de hygiënische situatie in de opvangcentra als een systeemfout kan worden beschouwd.

3.17. Voorts, waar verzoekende partij nog naar andere artikelen uit de media verwijst, stelt de Raad vast dat het citaat over een vreemdeling die de Hongaarse grens illegaal trachtte over te steken geslagen werd door de Roemeense grenspolitie geen uitstaans heeft met de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name een Dublin-terugkeerder waarvan de Roemeense autoriteiten hun akkoord hebben gegeven voor de terugname. Hetzelfde kan gezegd worden over het citaat over gewelddadige teruggrijpingen aan de grens en het verhaal van een vreemdeling inzake zijn grensoverschrijding via Servië. Evenmin maakt de verzoekende partij met een citaat uit een uitzending van France 24 over de instroom van asielzoekers in Timisoara aannemelijk dat dit van toepassing is op haar, laat staan op welke manier daaruit volgt dat zij bij terugkeer naar Roemenië in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM zal belanden.

In het licht van de vaststellingen die blijken uit het AIDA-rapport maakt verzoekende partij aan de hand van enige getuigenverklaringen van andere vreemdelingen evenmin aannemelijk dat zij als Dublin-terugkeerder in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM zal terechtkomen.

Ook waar vormen van discriminatie en racisme door de Roemeense bevolking worden aangeklaagd, wijst de Raad erop dat geen enkele samenleving gevrijwaard is van gevallen van discriminatie of racisme. Verder kan geenszins blijken dat de Roemeense autoriteiten hiertegen niet adequaat zouden optreden,

temeer in het aangeleverde citaat gesteld wordt dat de slachtoffers een nieuwe locatie werd toegewezen. Er blijkt evenmin dat indien vreemdelingen klacht indienen bij de Roemeense autoriteiten, daaraan geen gevolg zou gegeven worden.

3.18. Alles in overweging genomen is de Raad van oordeel dat de verwerende partij na een zorgvuldig onderzoek van zowel de algemene situatie in Roemenië voor verzoekers van internationale bescherming, als van verzoekende partij haar individuele situatie niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kon komen dat, ondanks enkele kritische opmerkingen in het gehanteerde AIDA-rapport, niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij door overdracht aan Roemenië via de Otopeni International Airport een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij kon eveneens niet op kennelijk onredelijke wijze, noch op onzorgvuldige wijze besluiten dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening. De Raad acht de bestreden beslissing ook afdoende gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 3 of 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.19. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoonde dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.20. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat bij haar de rechtmatige verwachting werd gewekt dat haar verzoek tot internationale bescherming in België zou worden behandeld.

3.21. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER